

Noty wyjaśniające do Nomenklatury scalonej Unii Europejskiej

(2016/C 121/05)

Na podstawie art. 9 ust. 1 lit. a) tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽¹⁾ w Notach wyjaśniających do Nomenklatury scalonej Unii Europejskiej⁽²⁾ wprowadza się następujące zmiany:

Na stronie 109, po ostatnim akapicie podpozycji „2403 99 90 – Pozostały” dodaje się tekst w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK A

TEST PALENIA DLA TYTONIU I WYROBÓW TYTONIOWYCH

Zakres stosowania

Test palenia opracowano w celu wprowadzenia zharmonizowanej metody, która umożliwi odróżnienie przetworzonego tytoniu (tytoń gotowy do palenia bez dalszego przetworzenia) objętego pozycją 2403 od tytoniu nieprzetworzonego objętego pozycją 2401. Aby dokonać rozróżnienia przetworzonego tytoniu objętego pozycją 2403 i tytoniu nieprzetworzonego objętego pozycją 2401, należy przeprowadzić test palenia. Test przesiewania należy przeprowadzić wyłącznie w przypadku, gdy próbka nie nadaje się do palenia bez dalszego (przemysłowego) przetworzenia.

Wprowadzenie

Do celów podpozycji 2403 19 określenie »nadający się do palenia« oznacza, że produkt można zwijać lub umieszczać w gilzach papierosowych i spalić przy użyciu kilku dawek powietrza lub też można umieszczać go w fajce i spalić przy użyciu kilku dawek powietrza.

Zasada testu

Ocena tego, czy próbka tytoniu nadaje się do palenia, dokonywana jest na kilka sposobów: poprzez owinięcie w bibułkę papierosową w celu przygotowania »samodzielnie skręconego« papierosa i umieszczenie w gilzie papierosowej lub nabicie fajki tytoniem. Fajkę i przygotowane papierosy zapala się i pali. Ocenia się zapłon i palenie.

Zakres zastosowania

Test ma zastosowanie do każdego tytoniu lub wszelkich wyrobów tytoniowych, w tym części wyrobów tytoniowych, np. wkładek cygar. Test może być niebezpieczny, jeżeli próbka jest skażona pleśnią.

Urządzenia

Urządzenie do kontroli temperatury i wilgotności wykorzystywane do kondycjonowania próbek (w temperaturze 22 ± 1 °C i przy wilgotności 60 ± 3 %)

Urządzenie do nabijania gilz papierosowych

Bibułki papierosowe (długość 70 mm, szerokość 37 mm)

Gilzy papierosowe (średnica 7,3 mm, długość 85 mm włącznie z filtrem)

Zapalniczka

Pędzelek do czyszczenia urządzenia do nabijania gilz papierosowych

Fajka

Ubijak do fajki

Narzędzia do czyszczenia fajki

Urządzenie do spalania papierosów (zgodne z ISO 3308)

Przygotowanie próbki

Próbkę dokładnie się miesza, a w razie konieczności tworzy się podpróbkę metodą stożkowania i dzielenia na ćwiartki. Kiedy próbka jest sucha (zawartość wody wynosi mniej niż 8 % masy), należy ją kondycjonować (w temperaturze 22 ± 1 °C i przy wilgotności 60 ± 3 %) przez co najmniej 48 godzin.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 76 z 4.3.2015, s. 1.

Próbki nie wolno w żaden sposób przecinać, łamać, kruszyć, mielić ani dzielić w jakikolwiek inny sposób.

Procedura testu

Oczyść urządzenie do nabijania gilz papierosowych i fajkę.

Fajka:

- Odpowiednią ilość próbki (co najmniej 5,0 g) umieszcza się w fajce, napełniając ją do krawędzi.
- Tytoń w fajce zapala się przy pomocy zapalniczki i lekko ubija ubijakiem. Dawki powietrza dozuje się do fajki w regularnych odstępach czasu wynoszących ok. 1 minuty.

Papierosy:

- Bibułka papierosowa: odpowiednią ilość próbki umieszcza się na bibułce papierosowej i bibułkę z próbką zwija się, aby nadać jej kształt cylindryczny.
- Urządzenie do nabijania gilz papierosowych: odpowiednią ilość próbki (co najmniej 0,5 g) umieszcza się w urządzeniu do nabijania gilz papierosowych i papieros przygotowuje się zgodnie z instrukcją załączoną do danego urządzenia.
- Przygotowane papierosy zapala się za pomocą zapalniczki i pozostawia, by tliły się samodzielnie bez dozowania powietrza (aby spalić nadmiar bibułki). Dawki powietrza dozuje się do papierosa w regularnych odstępach czasu wynoszących od ok. 30 do 60 sekund, w zależności od jakości tytoniu, a czas dozowania powietrza wynosi ok. 2 sekund.

Ocena testu (typowe przykłady)

Jeżeli jeden z testów palenia jest pozytywny, tytoń nadaje się do palenia (podpozycja 2403 19).

Ocena testu palenia fajki	Ocena testu palenia papierosa skręconego samodzielnie	Ocena testu palenia papierosa wykonanego z gilzy papierosowej	Ocena końcowa	Uwagi
Nie można napełnić fajki próbką (całe liście tytoniu, duże kawałki liści tytoniu, łodygi itp.)	Nie można zwinąć papierosa (całe liście tytoniu, duże kawałki liści tytoniu, łodygi itp.)	Nie można przygotować papierosa (całe liście tytoniu, duże kawałki liści tytoniu, łodygi itp.)	Nie można palić próbki bez dalszego (przemysłowego) przetworzenia.	Typowe dla podpozycji 2401 10, 2401 20, 2401 30
Nie można palić próbki w fajce (wypełnienie jest nieprzepuszczalne lub ma niską przepuszczalność, a fajka gaśnie niemal natychmiast po zapaleniu)	Nie można zwinąć próbki w papierosa, próbka nie zawiera włókien tytoniowych (które utrzymują skręt), wypełnienie wypada z bibułki papierosowej.	Próbka została umieszczona w gilzie papierosowej i tak przygotowany papieros był palony	Próbka nadaje się (jest zdolna) do palenia	Typowe dla odpadów tytoniu (małe cząstki blaszek liściowych) - podpozycja 2403 19
Próbkę można palić w fajce	Próbkę owinięto w bibułkę papierosową i tak przygotowany papieros był palony	Próbka została umieszczona w gilzie papierosowej i tak przygotowany papieros był palony	Próbka nadaje się (jest zdolna) do palenia	Typowe dla krojonego tytoniu – podpozycja 2403 19

Ocena testu palenia fajki	Ocena testu palenia papierosa skręconego samodzielnie	Ocena testu palenia papierosa wykonanego z gilzy papierosowej	Ocena końcowa	Uwagi
Nie można palić próbki w fajce (wypełnienie spala się bardzo szybko i wydziela się bardzo duża ilość ciepła - fajka może ulec uszkodzeniu)	Próbkę owinięto w bibułkę papierosową i tak przygotowany papieros był palony	Próbka została umieszczona w gilzie papierosowej i tak przygotowany papieros był palony	Próbka nadaje się (jest zdolna) do palenia	Typowe dla drobno krojonego tytoniu – podpozycja 2403 19
Nie można umieścić próbki w fajce (cząstki próbki są bardzo twarde)	Nie można zwinąć papierosa (twarde cząstki rozrywają bibułkę papierosową)	Nie można umieścić próbki w gilzie papierosowej (twarde cząstki rozrywają bibułkę papierosową)	Nie można palić próbki bez dalszego (przemysłowego) przetworzenia.	Typowe dla krojonych łądyg – podpozycja 2401 30

W przypadku niektórych próbek (zwłaszcza odpadów tytoniu) można zwinąć niemal bezkształtne »skręty«. Jeżeli takie »skręty« wykruszają się przed zapaleniem lub po pierwszej dawce powietrza z zapalonego »skręta« wypadają »cząstki tytoniu«, odnotowuje się następujący wynik: »nie można zwinąć papierosa«.

Piśmiennictwo

ISO 3402 Tytoń i wyroby tytoniowe – Warunki otoczenia do kondycjonowania i badań.

ZAŁĄCZNIK B

METODA OKREŚLANIA WIELKOŚCI CZĄSTEK PRZEZ PRZESIEWANIE PRÓBKII

Aby dokonać rozróżnienia przetworzonego tytoniu objętego pozycją 2403 i tytoniu nieprzetworzonego objętego pozycją 2401, należy przeprowadzić test palenia. Test przesiewania należy przeprowadzić wyłącznie w sytuacji, gdy próbka nie będzie nadawała się do palenia bez dalszego (przemysłowego) przetworzenia.

Zasada metody

Metoda opiera się na określeniu ułamka masowego próbki pozostającego na sitach o różnej wielkości oczek, aby różnić wyroby klasyfikowane do podpozycji 2401 20 oraz wyroby klasyfikowane do podpozycji 2401 30.

Jeżeli 50 % masy lub więcej cząstek w próbce jest większych niż 3,15 mm (por. metoda CORESTA nr 16), próbka jest częściowo lub całkowicie odżyłowanym tytoniem (podpozycja 2401 20).

Jeżeli ponad 50 % masy cząstek jest mniejszych niż 3,15 mm (w jednym z trzech wymiarów), próbka jest odpadem tytoniu (podpozycja 2401 30).

Zastosowanie

Na wyniki wpływ mogą mieć właściwości fizykochemiczne próbki, a także kilka innych czynników:

- Ciężar właściwy próbki oraz wielkość próbki – mają wpływ na czas przesiewania i są ważne dla oceny porcji próbki do analizy.
- Kruchość próbki - ma wpływ na kruszenie się próbki podczas przygotowywania i przesiewania.
- Właściwości elektrostatyczne i magnetyczne – podatność próbki na rozpad lub zgrupowanie się.
- Higroskopijność próbki – ma wpływ na masę próbki i wielkość cząstek.

Urządzenia

Urządzenie do kontroli temperatury i wilgotności wykorzystywane do kondycjonowania próbki (w temperaturze 22 ± 1 °C i przy wilgotności 60 ± 3 %)

Wagi analityczne – min. dokładność 0,01 g

Zastaw okrągłych sit o specyfikacji zgodnej z ISO 3310-1 (tkanina z drutu – o kwadratowych oczkach), średnica sita 200 mm, wysokość sita 50 mm, wymiary oczek: 0,4 mm, 3,15 mm i 6,3 mm

Łażnia ultradźwiękowa do czyszczenia sit

Wibracyjny separator sitowy mogący wytworzyć wibracje o częstotliwości 50 Hz i amplitudzie 3 mm

Spód i przykrywka do zestawu sit

Pędzelek do usuwania cząstek próbki z sit

Przygotowanie próbki

Próbkę dokładnie się miesza, a w razie konieczności tworzy się podpróbkę metodą stożkowania i dzielenia na ćwiartki oraz dzieli na dwie porcje do analizy.

Próbka jest ważona (od 50 g do 150 g), a następnie kondycjonowana w temperaturze 22 ± 1 °C przy wilgotności 60 ± 3 % przez co najmniej 48 godzin.

Po tym etapie wszystkie czynności na próbce powinny być wykonywane w kontrolowanych warunkach w temperaturze 22 ± 1 °C i przy wilgotności 60 ± 5 %. Należy zmierzyć temperaturę i wilgotność testową i uwzględnić je w raporcie z analizy. Należy także zmierzyć ciśnienie atmosferyczne i kiedy wykracza ono poza zakres od 86 kPa do 106 kPa, należy uwzględnić je w raporcie z analizy.

Metoda

Sita powinny być czyste i nieuszkodzone. Każde sito należy dokładnie zważyć (z dokładnością do 0,01 g). Sita układa się od spodu do góry w następujący sposób – spód (pojemnik retencyjny do zbierania pyłu), sito o najmniejszym rozmiarze oczek, kolejne sito o coraz większym rozmiarze oczek oraz przykrywka.

Kondycjonowaną próbkę waży się z absolutną dokładnością do 0,01 g i równomiernie rozprowadza na górnym sicie, na które nakłada się przykrywkę.

Zestaw sit umieszcza się na wibracyjnym separatorze sitowym i poddaje drganiom o częstotliwości 50 Hz i amplitudzie 3 mm przez 5 do 15 minut (w zależności od masy próbki).

Kiedy przesiewanie jest zakończone, zestaw sit zdejmuje się z separatora.

Następnie zdejmuje się przykrywkę sita i sito górne. Cząstki pyłu przylegające do boków sita górnego zmiata się na sito, a następnie pięciokrotnie uderza dłonią o sito, aby cząstki te spadły na sito znajdujące się poniżej (sito o mniejszej wielkości oczek).

Pył usuwa się stopniowo z wszystkich sit. Każde sito z cząstkami próbki waży się dokładnie (0,01 g). Waży się także spód z pyłem.

Test wykonywany jest równolegle, ale z inną porcją próbki do analizy.

Obliczenia

Wyniki oblicza się jako ułamek masowy próbki (pozostałość) pozostający na poszczególnych sitach. Dla każdego sita ułamek masowy próbki Z_X oblicza się według wzoru:

$$Z_X = 100 \times \frac{m_R - m_X}{m_S}$$

w % masy, gdzie

m_R jest masą (w gramach) danego sita z pozostałością, m_X jest masą (w gramach) danego sita, a m_S jest masą próbki (w gramach).

Odzysk z przesiewu Y_s oblicza się według wzoru:

$$Y_s = 100 \times \frac{\sum m_R - \sum m_X}{m_S}$$

w %, gdzie

m_R jest masą (w gramach) danego sita z pozostałością, m_X jest masą (w gramach) danego sita, a m_S jest masą próbki (w gramach).

Ocena i formułowanie wyników

Odzysk z przesiewu powinien być wyższy niż 99 %. Jeżeli nie, cały test należy powtórzyć z inną porcją próbki. Kondycjonowanie próbki sprawdza się zgodnie z ISO 3402.

Wyniki wyraża się jako ułamek masowy próbki (pozostałość na poszczególnych sitach) w procentach masy zaokrąglonych do jednego miejsca po przecinku. Raport z analizy powinien obejmować także wymiary otworów sita, czas przesiewu, amplitudę i częstotliwość drgań, masę próbki oraz temperaturę i wilgotność, w których przeprowadzano test.

Parametry metrologiczne

Granica oznaczalności wynosi 5 % masy.

Granica powtarzalności wynosi 1,5 % masy dla ułamka masowego próbki pomiędzy 5 a 20 % masy. Dla ułamka masowego próbki większego niż 20 % masy granica powtarzalności $r = 0,06 \times Z_x$.

Niepewność pomiaru wynosi 2 % masy dla ułamka masowego próbki pomiędzy 5 a 20 % masy. Dla ułamka masowego próbki większego niż 20 % masy niepewność pomiaru $U = 0,1 \times Z_x$.

Piśmiennictwo

Zalecana przez CORESTA metoda nr 16: Oznaczanie wielkości cząstek blaszek liściowych ISO 2395 Sita kontrolne i analiza sitowa – Słownictwo.

ISO 3310-1 Sita kontrolne – Wymogi techniczne i badania – Część 1: Sita kontrolne z tkaniny z drutu

ISO 3402 Tytoń i wyroby tytoniowe – Warunki otoczenia do kondycjonowania i badań.”
